

HARTAY CSABA

Fásli

Mit intézzem? Maradjon, üljön. Ez legyen én.
Odafent repülő. Fogkrémet húznak. Pince az ég.
Mit intézzem? Semmit, maradjon intézetlen.
Intézetben. Ahol a fehér köpenyes néni menstruál.

Mindig volt olyan, amiről nem beszéltünk. Nemi szervek.
Összezárt lábak között. Övök. Nem lényeges.
Vatta a csend. Vatta a múlt, vatta a jövő.
Alig van helye a jelennek. Nem férünk az időtől.

Mennyi éjszaka volt nélkölünk, szőlőleveles gang.
Kulcsokat kerestünk, és a zár megadta magát.
Mitől félünk, hogy ennyi lakat, tiltás és tabu?
Magamra zárom az éji eget. Befáslizom a sóhajt.

Istenmentés

Jó lenne befejezni egy évszakot.
Végleg elhantolni, mi még zöld.
Ne nőjön tavasz az olvadásból.
Merev szemgolyóvá válják a föld.

Legyen homályos, ami marad.
Majd szűnjön meg évszaktalan.
Hiába néz, kapkodva tekintetét.
Körben végtelen éjszaka van.

Legyen vége világának.
Hadd röhögjön rajtunk a világ.
Öltöztesse bohócnak hulláit.
Az Isten úgylis mindenkit imád.

Akár egy olcsó katasztrófilmben:
öntsön ki óceán, okádjon a vulkán.
Lehelje ki láva-lelkét földanyánk,
folyják el mérge legsötétebb lyukán.

Nem kellünk, úgyis megmondták.
Akkor meg minek újat kezdeni?
Nyelje le Isten a föld-kapszulát.
Hátha meg tudja magát menteni.

Most nem alkalmas

Ahogy a nyár elmúlt, nem mondta senkinek.
Feküdt a nyár a kukoricásban, mormolta nyári imáját.
Hogy is volt? Strand, napfény, éjek, maradás.
Miért ember az évszak? Vagy az Isten?
Egyedül vagyunk, nincs még egy időnk.

Gépek zörögnek őszi utakon. Lassú járművek.
Esteledik folyton. Ágyat keresünk, takarót.
Elrakjuk a cipőket. Maradunk.
Minden az útról szól.
Sürgetjük a megérkezést.

Halakat láttam álmomban. Nyári vizekben.
Húvös kellett, most itt van.
Mit hozzon még az emberi Isten?
November, december. Mindenhol ott vagyunk.
A többiekre igen, rám nincs szükség.

Ágyat, meleget keresek. Nyarat.
Elmúltat, jövőt.
Csak most nem alkalmas.

Nélkül, nélkülem

Van lakásom. Úgy vagyok ott, hogy másnap elutazom.
Bent nyitott terek. Odakint hó. Nézem a napot.
Leolvasom róla a napszakot. Álmomban lefekszem aludni.
Felriadok. Kiiszom a spájzban a tequilás üveget.

Busz indul. Felülök rá, bevisz a legszűkebb utcákba.
Mellszobrok. Sztálin. Közelről.
Éltem már akkor, ott.
Orosz katona voltam a fronton.

Lehet, hogy a saját nagyapám lőtt le. Bárcsak ő.
Dédivel beszéltünk erről. Simogattam az arcát.
Ráncok sehol. Érintésemtől fiatalodott.
Mosolyogva tenyeremre hajtotta fejét.

Lány volt a dédi, kislány. Aki nem hal meg csak úgy.
Miféle idők voltak itt. És mindet eltörölték.
Egyezményes időeltörlés folyik.
Délutáni alvásból ébredek úgy, hogy nem tudom.

Nem tudom, hol vagyok, milyen napszakban.
Álomból rekedt önkívület ez. Azután vissza.
Alkohol nélkül elviselhetetlen. Alkohollal
elviselhetetlen. Nélkülem elviselhető.

No Fear

Az egészségesek is gyógyulni akarnak.
Ebben nincs vita. Egy tacsó igyekezett át előttem a zebrán.
Elengedtem, megvártam. Káromkodtam.
Egészséges hiszti volt. Kommentáltam a vezetést.

Elmúlt. A nyarak ilyen konokok. Hátha az ősz.
Úgyse. De hátha. Jó hülyíteni saját magam.

Csak fröccsöt ittam, az meg nem káros.
Ott áll a december, leolvasom a naptárról.

Enyhe tél, enyhe nyár. És a másik kettő.
Örök enyhülést remélve élünk. Már aki él.
Hagyjad már, örökké idegeneknek sírsz.
Szedd össze magad, szórd szét magad.

Mit érdekel engem? Hogyne fájna, ha a hátam mögött.
Náci jelvény figyel a No Fear pólómon.
Nagyapámra való tekintettel aki
Hamerli volt a háború előtt.

Papa, aki a hertelendi ház padlásán azt mesélte,
éjjel hogyan támadnak a legéppuskázott oroszok.
Gyógyulni vágyunk minden levegővéttellel.
Mint valami ólmos, nehéz lélegzet, tél jön.

